

Магія, просочена отрутою

КУПИТИ

«Магія, просочена отрутою» — перша частина дилогії «Книга чаю», витончена, смертельно красива історія, в якій чай зцілює, отрує — і змінює долі. Магія, що живе у чайній церемонії. Двір інтриг, отрути, обману та несподіваних союзів.

Авторка Джуді І. Лін створила світ, де кожен ковток може стати останнім — або єдиною надією.

Dear Ukrainian Readers,

Translations to me always feel a bit like magic. It amazes me to know that the stories I dreamed up in my little office in Canada has somehow made its way around the world. I'm so grateful for your support. It's because of readers like you that I'm able to write more books!

Happy reading
Judy

Любі українські читачі,

Переклади для мене завжди здаються чимось на кшталт магії.

Мене вражає, що історії, які я вигадала у своєму маленькому кабінеті в Канаді, якимось чином розійшлися по всьому світу. Я надзвичайно вдячна вам за вашу підтримку. Саме завдяки таким читачам, як ви, я можу писати більше книг!

Приємного читання,
Джуді

Присвячую Лірі.
Ти — початок усього

Перший розділ

Кажуть що справжнього шеньнон-ши можна визначити за руками — долоні пофарбовані грудками землі, кінчики пальців вкриті шрамами від колючок, усюдисуща кірка землі та крові затьмарює півмісяці на нігтях.

Колись я пишалася своїми руками.

Тепер у мене одна думка: *«Ці руки поховали мою матір»*.

*

Наш дім тьмянний і тихий, я іду кімнатами, немов злодійка. Длубаюся в коробках і шухлядах, перебираю речі, які батько сховав, щоб ті не нагадували йому про горе. Пробираюсь між стільцями й кошиками, стелажками для сушіння й банками, мої кроки обережні. Чую, як за стіною тихо кашляє Шу, борсаючись у своєму ліжку. За останні кілька днів їй стало гірше.

Скоро отрута забере її, як забрала нашу маму.

Ось чому я маю піти сьогодні ввечері, доки батько не спинив мене й не прив'язав до дому провиною та страхом, доки не стало надто пізно. Я торкаюся сувою, захованого в складках моєї туніки, щоб упевнитися, що він і досі там.

Знаходжу те, що шукала, у глибині комори: мамину скриньку шеньнон-ши, заховану від сторонніх очей у кутовій шафці. Спогади вислизують з-під піднятої кришки із зітханням, ніби чекали на мене там, у темряві, що пропахла чаєм. Я проводжу пальцями по кожному пазу в дереві, торкаюся кожного відділення, згадуючи, як ми повторювали назви схованих там речей знову й знову. Ця скринька — її мапа. Її вчення, її історії, її магія.

Але вона викликає інші спогади.

Розбите горнятко. Темна пляма на нашій підлозі.

Я швидко закриваю кришку.

У глибині тієї ж шафки знаходжу інші баночки, підписані акуратним маминим почерком. Мої руки трохи тремтять, коли відкриваю баночку із зібраним минулого літа чайним листям. Під час останнього збору врожаю я допомагала їй, простуючи доріжками саду та зриваючи листя з гілок, що покірно схилялись.

Коли вдихаю запах підсушеного листя, аромат перетворюється на гіркоту на язиці. Я згадую, як мої останні спроби опанувати магію закінчилися сльозами та поразкою, тож я заприсяглась, що більше ніколи не візьмусь за ці інструменти. Але це було до того, як сувій з'явився на нашому порозі. Поразка більше не варіант.

Люди, які не знають правди, часто зводять роботу шеньнон-ши до ролі вправного конферансьє, який вміє майстерно розлити й подати звичайний напій. Безсумнівно, кваліфіковані шеньнон-ши знають основи: аромати, що пасують до різних випадків, правильну форму та матеріал горнятка, що відповідатиме чаю, який подається до столу. Але справжні володарі магії Шеньнон мають унікальні спеціалізації. Одні заварюють чаї для емоцій — співчуття, надії, любові. Інші здатні наповнити тіло енергією або спонукати того, хто п'є, згадати давно втрачене. Вони проникають крізь стінки тіла в саму душу.

Я орієнтуюся в мерехтливому світлі жаровні й дістаю тацю та відповідні чайники: один для замочування, а інший для настоювання. За булькотінням води чую рипіння в сусідній кімнаті. Завмираю, боячись довгої темної тіні на стіні та гніву мого батька, який іде з нею в парі.

Але це лише батькове хропіння. Я тихо видихаю та повертаюся до своїх знарядь. За допомогою дерев'яних щипців беру кульки чайного листя й кладу їх у посудину. Обережний поворот зап'ястя, і гаряча вода біжить листям. Воно повільно розпускається, вивільняючи свої секрети.

Найвидатніший шеньнон-ши може побачити, як відкривається майбутнє в мінливій парі над добре завареною чашкою чаю. Яюсьь мама заварила фу-пень-дзи - висушене листя малини —вагітній жінці в селі. Пара синіла в ранковому повітрі, набуваючи форми чотирьох блискучих голок. Із цього вона правильно зрозу-міла, що дитина народиться мертвою.

Я чую її голос, коли листя розпускається у воді. Як вона розповідала нам про вечірній туман, що слідує за білими кінчиками крил Гірської Берегині — богині, яка в сутінках перетворюється на пташку. Вона — Пані Півдня, яка впустила з дзьоба єдиний листочок у чашку Першого Імператора й подарувала людям насолоду пиття чаю.

Коли була маленькою, ми з Шу ходили за батьками через сади та городи з кошиками на поясі. Мені часто здавалося, що я відчуваю дотик тих кінчиків крил до шкіри. Іноді ми спинялися, щоб послухати, як богиня веде нас до місця, де в гнізді щебечуть пташенята, або попереджає про сильні дощі, через які може зогнити коріння, якщо не будемо старанно перевертати землю.

Я переливаю золотисту рідину з чайника для заварювання в чайник для настоювання. Мати ніколи не дозволяла нам забувати старі, давні способи заварювання, відомі ще з часів до підкорення кланів, з часів до злетів і падінь імперій. Вони були в кожній чашці чаю, яку вона заварювала, у ритуалі, який виконувала з благоговінням. Вони були в тому, що вона знала кожен компонент свого чаю: звідки була вода, як пахли дрова у вогнищі, посудину, в якій нагрівалась рідина. Аж до листочків, зірваних її пальцями, замочених у чашці, зроблених її власними руками й обпечених у її власній печі. Конденсовані в рідину, що вміщується в долонях двох рук, і піднесені як благословення.

Ось вони. Пийте і будьте здорові.

Я нахиляюсь вперед і вдихаю солодкий аромат яблук. Чую сонне дзижчання бджіл над польовими квітами. Відчуття комфорту накриває мене, огортаючи теплом. Повіки починають опускатися, але це відчуття зникає, коли щось з'являється в полі мого зору.

Все моє тіло пронизує усвідомлення.

Помах чорних крил праворуч від мене. Ворон, що прослизає крізь димчасту темряву, перш ніж зникнути.

Щоб опанувати майстерність ворожіння на чаї, потрібно вчитися все життя, а я вже змирилася з тим, що стану ученицею лікаря. Це було вирішено рік тому. Бо мою сестру нудить від вигляду крові, а батькові потрібна ще одна пара надійних рук.

Сумніви повзуть моєю шкірою, а пальці знову стискають сувій. Запрошення, призначене для іншої — справжньої учениці моєї матері.

Але мати померла. І тільки одна з нас зараз має достатньо сил, щоб подорожувати.

Я змушую себе зосередитися. Глибоко вдихаю, випускаю повітря. Коли я видихаю, клубочиться пара. Більше ніяких видів. Цівка чаю переливається в маленьку чашку, лише на один повний ковток. Напій потрапляє мені в горло з медовим присмаком оптимізму, обіцянкою, що літо триватиме вічно...

Сміливість горить у грудях яскраво й сильно, гаряча, як розпечене сонцем річкове каміння.

Впевненість розливається моїми кінцівками. Плечі відводяться назад, і я почуваюсь врівноваженою, як готова до стрибка кішка. Напруга внизу живота стає трохи слабшою. Магія досі там. Боги не забрали її на знак покарання за мою недбалість.

Звук сильного кашлю руйнує мою концентрацію. Я перекидаю одну з посудин, чай виливається на тацю, поки я біжу до сусідньої кімнати.

Моя сестра намагається обійняти себе тремтячими руками, кашель підкошує її струнку постать. Вона навпомацки шукає миску, яку ми тримаємо біля ліжка, і я подаю її. Бризки крові летять на дерев'яну поверхню, їх занадто багато, знову й знову. Минає вічність, і, нарешті, усе вщухає, вона притискається до мене.

— Холодно, - шепоче сестра.

Я залажу до неї в ліжко й натягую на нас ковдри. Вона хапається за мою туніку й важко дихає. Я притискаю її до себе, і їй стає легше дихати, а зморшки біля рота розгладжуються.

Ми з батьком робили все можливе, щоб вилікувати Шу без маминих знань: я, намагаючись пригадати ті уроки, які мама давала мені в дитинстві, і мій батько, досвідчений лікар, який навчався в імператорському коледжі. Він знає, як вправляти кістки й зашивати порізи, як лікувати зовнішні недуги. Хоч він і знайомий із деякими ліками від внутрішніх хвороб, але завжди покладався на мамине мистецтво у вирішенні складніших проблем. Саме тому їхнє партнерство було таким успішним.

Мій батько використав кожен краплину знань, якими володів, навіть знехтував своєю гордістю й надіслав листа до коледжу з проханням про допомогу. Він перепробував усі можливі протиотрути, які були в його розпорядженні. Але я знаю темну правду, навколо якої ми ходимо.

Моя сестра помирає.

Тоніки та настоянки працюють як дамба, що стримує отруту, але одного дня та вихлюпнеться назовні. Ми нічого не можемо зробити, щоб завадити цьому.

І саме я підвела її.

У темряві я борюся зі своїми думками й тривогами. Не хочу залишати її, але іншого виходу немає. Сувій — єдина відповідь. Доставлений королівською процесією до домівок кожного з шень-нон-ши в Дасі. Шу була вдома сама, коли він надійшов. Я ходила в село з батьком, доглядала за одним із його пацієнтів. А вже ввечері вона розгорнула сувій переді мною, щоб я проглянула його в усамітненні нашої спальні. Тканина мерехтіла, пронизана золотими нитками. Спина дракона вигиналася хвилями, вишивка була настільки тонкою, що здавалося, той міг ожити й затанцювати навколо нас, залишаючи по собі язички полум'я.

— Це надійшло сьогодні, — сказала вона мені з таким запалом, який я рідко бачила у своєї лагідної сестри. — Імператорський конвой привіз наказ принцеси.

Слова я майже вивчила напам'ять: *«Імператорським указом принцеса Лі Ін-Джень запрошує вас на святкування та вшанування пам'яті імператриці-вдови на фестивалі Пошуку зорі, що сходить. Усі шеньнон-ту запрошуються на змагання, де буде визначено шеньнон-ши, що служитиме при дворі. Переможець конкурсу отримає ласку від самої принцеси».*

Слова співають, ваблять мене до себе.

У цьому поколінні ще не було допущених до двору шеньнон-ши, і стати обраною — найвища честь. Це дозволило б шеньнон-ту оминати випробування і досягнути визнання майстерності. Багатство увійшло б у їхній дім, а їхнє село прославилося б. Але надія на ласку вабить мене найбільше. Я могла б вимагати, щоб мою сестру доглядали найкращі лікарі королівства, ті, що перевіряли пульс самого імператора.

Моє горло стискається, коли я дивлюсь на сестру, що вже міцно спить поруч зі мною. Якби я могла дістати із неї отруту й сама проковтнути її, я б зробила це з радістю. Я б зробила все, щоб полегшити її страждання.

Я заварила той доленосний чай для матері й Шу із цеглинки чаю, яку зазвичай роздавали всім підданим імператора на фестиваль Середини осені. На мить, коли окріп просочився в спресоване листя, мені здалось, що я бачу змію, білу й мерехтливу, що звивається в повітрі. Коли я розігнала помахом пару, та зникла. Я мала б знати, що не варто відмахуватися від неї.

Але невдовзі губи моєї матері почорніли. Змія була знаменням, попередженням від богині. Я не дослухалась. Навіть коли їй, імовірно, було дуже боляче, навіть коли отрута пронизувала її тіло, мама готувала тонізуючу настоянку, яка змусила мою сестру спорожнити шлунок, і цим врятувала їй життя.

Принаймні на якийсь час.

Я встаю з ліжка, намагаючись не потривожити спокій сестри. Щоб спакувати решту моїх речей, багато часу не треба. Я запихаю в мішок одяг разом зі своєю єдиною цінною річчю — намистом, яке мені подарували на десятий день народження. Продам його, щоб отримати трохи дріб'язку на подорож до столиці.

— Нін. — шепіт Шу прорізає ніч. Здається, вона насправді не спала. Моє серце стискається, коли я бачу її бліде, мов молоко, обличчя. Вона схожа на здичавілу істоту з однієї із маминих казок — очі дико блищать, волосся на голові скуйовджене: олень у людській подобі.

Я стаю на коліна поруч з нею, а її руки знаходять мої, простягаючи щось маленьке, загорнуте в тканину. Гострий кінець впивається мені в долоню. Розгорнувши хустинку, я підношу предмет до місячного сйва та бачу прикрашену коштовностями шпильку від одного з вдячних маминих покровителів, дорогоцінний спогад про столицю. Цю коштовність вона заповіла Шу, а намисто подарувала мені.

— Візьми це з собою, — каже сестра, — щоб у палаці ти почувалась вродливою. Такою ж вродливою, як вона.

Я відкриваю рота, щоб заперечити, але вона втихомирює мої протести похитуванням голови.

— Ти мусиш іти сьогодні, — її голос стає суворим, ніби це вона старша сестра, а я — молодша. — Не їж забагато пирогів із каштанами.

Я надто голосно сміюся й захлинаюся власним сміхом, ковтаючи водночас сльози. Що як я повернуся, а її вже не стане?

— Я вірю в тебе, — каже вона так само суворо, як учора, коли сказала, що я маю їхати до столиці й залишити її тут. — Вранці я скажу батькові, що ти поїхала до нашої тітки. Це дасть тобі трохи часу, перш ніж він помітить, що ти зникла.

Я міцно стискаю її руку, не певна, що можу говорити. Не знаючи, що тут узагалі можна сказати.

— Не дозволяй Принцу-Вигнанцю піймати тебе в темряві, — шепоче вона. Це казка з дитинства, історія на ніч, на якій ми всі вирости. Принц-Вигнанець та його острів злочинців і розбійників. Насправді вона каже: «Бережи себе».

Я притискаю губи до чола сестри й вислизаю за двері.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ